

ΠΑΡΑΜΥΘΟΣΑΛΑΤΑ

Μια ηλιόλουστη μέρα του Ιουλίου, ξεκίνησε ο παππούς της Χάιντν να πάει να μαζέψειμανιτάρια για να φτιάξειμανιταρόπιτα. Φόρεσε λοιπόν, πρωί πρωί το ψάθινο καπέλο του και τα λερωμένα, αν και καινούρια τσόκαρά του και αποχαιρέτησε την εγγονούλα του που είχε σταθεί στη σκάλα για να τον χαιρετήσει. Προχώρησε αρκετά μέσα στο δάσος, ώσπου ξάφνου βρήκε το κατάλληλο μέρος με τα καλύτεραμανιτάρια, κατά της προσωπικής του απόψεως, φυσικά. Έσκυψε στο έδαφος και άπλωσε την κόκκινη ποδιά που είχε φέρει μαζί του στο υγρό χώμα-την οποία ποδιά του είχε δώσει η Κοκκινοσκουφίτσα όταν στα νιάτα του είχε σκοτώσει τον Κακό Λύκο και είχε σώσει την γιαγιάκα από μοιραίο θάνατο. Κι έπειτα το είδε. Μία μικρή κοπελίτσα με πλουμιστό μπλε απολό φόρεμα χόρευε φλαμένγκο με ένα γεροντάκι, στο κεφάλι του οποίου στερεωνόταν ένας κατακόκκινος σκούφος, όμοιος με την ποδιά του παππού της Χάιντν, γέρο-Αλπ. Το δέρμα του ήταν μπλε, κάτι το οποίο δεν το βλέπεις κάθε μέρα. Παραξευέτηκε και θέλησε να μιλήσει. “Με συγχωρείτε” ξερόβηξε. “Μπορώ να μάθω το όνομά σας;” Μία έκφραση φόβου σχηματίστηκε στο όμορφο φωτεινό πρόσωπο της νεαρής κοπέλας και το έκανε να σκοτεινιάσει. Παρ’ όλ’ αυτά, ο γέρος με το μπλε δέρμα την παρηγόρησε. “Μην φοβάσαι, καλή μου” της είπε χωρίς να σταματάει να χορεύει και να χοροπηδάει. “Με λένε Μπάρμπα-Στρούμφ, φίλε” αναφώνησε χαρούμενος. “Αυτή είναι φίλη μου, η Σταχτομπούτα” συνέχισε. Στο μυαλό του γέρο-Άλπ ήρθε μία από εκείνες τις όμορφες ιστοριούλες που του διάβαζε η γιαγιά του κατά τη διάρκεια της παιδικής του ηλικίας. Τώρα τις διαβάζει στην εγγονή του. Τι ευχάριστο... Ο Μπαρμπα-Στρούμφ, αφού συστήθηκε πρώτα, έβγαλε το κόκκινο μεγάλο σκούφο του και έκανε μια βαθιά υπόκλιση προς το έδαφος. Η Σταχτομπούτα ακολούθησε ψύχραιμη το παράδειγμά του. Ο γέρος χαμογέλασε ευδιάθετος ανταποδίδοντας το χαιρετισμό. “Λοιπόν, τι θα ήθελες, φίλε;” ρώτησε ο αρχηγός των Στρούμφ. “Θα ήθελα να μαζέψω λίγαμανιτάρια για να φτιάξω μια πίτα στην εγγονή μου” ήταν η απάντηση που δέχτηκε ο αρχι-Στρούμφ. Τότε έγινε έξαλλος από θυμό, κοκκίνισαν τα μάγουλά του και έγιναν όμοια με τον σκούφο του. Έπειτα φώναξε: “Άντρες, έτοιμοι για μάχη!” Αμέσως από τους τριγύρω θάμνους ξεχύθηκαν νεαρά Στρούμφάκια σε σχηματισμό επίθεσης. Πίσω τους ακολουθούσαν Ρωμαίοι στρατιώτες με γυαλιστερές πανοπλίες και ασάλινα σπαθιά. Επικεφαλής τους, μπροστά μπροστά, στητός και καμαρωτός... ο Οβελίζ! Ένας εύσωμος άντρας με κοτσίδες πλεγμένες επιδέξια και που κατέληγαν σε δύο μικροσκοπικά χαριτωμένα φιογκάκια, χρώματος κόκκινα προς ροζ. Άρχισαν όλοι μαζί να τρέχουν προς το γέρο ουρλιάζοντας συνθήματα υπέρ του πολέμου. Ο Άλπ άρχισε να τρέχει πανικόβλητος. Προσπέρασε δέντρα πανύψηλα και λαγκάδια καταπράσινα, πλήρη σε άνθιση. Κι ύστερα, αφού είχε τρέξει αρκετά και συνειδητοποίησε ότι δεν είχε πια λόγο να τρέχει άλλο μιας και δεν τον κυνηγούσαν πια, σταμάτησε. Σκέφτηκε να γυρίσει σπίτι. Ξεκίνησε. Δεν πρόλαβαν να περάσουν 2 λεπτά και άκουσε κλάματα να έρχονται από κάπου κοντά. Γύρισε το κεφάλι του και είδε τη Χιονάτη-ναι! τη Χιονάτη, τη γνωστή Χιονάτη του παραμυθιού- να κλαίει καθισμένη στο χώμα. Γύρω της μοιρολογούσαν παρέα 7 μικρά ανθρωπάκια νάνοι που της έδιναν κάθε λίγο και λιγάκι χαρτομάντιλα. Ο γέρος σκέφτηκε: “Αυτά τα χαρτομάντιλα τα έχω κι εγώ στο σπίτι. Κοίτα σύμπτωση!” Έκανε να την πλησιάσει και μόλις άρχισε να την παρηγορεί ένοιωσε μικρά καρφάκια να του τσιμπάνε την πλάτη. Έπειτα έγινε όλο και πιο έντονο. Και στη συνέχεια φωνές-πολλές φωνές: “Εμπρός, σκοτώστε το γέρο! Θα μας αφανίσει! Ελάτε! Για το μέλλον των παιδιών μας!” Ο παππούς ζύπνησε αλαφιασμένος στο αχυρένιο του κρεβάτι ... “Άχου, τι όνειρο κι αυτό!”.